PARETS DE COLOR PRÉSSEC

L'estança era petita, però estava dissenyada per a resultar agradable i confortable. No obstant això, el Santi no va trigar gaire a descobrir que tota aquella estètica era un miratge, i la comoditat una condemna dolça. Dolça i perversa.

Dos dies abans de mudar-se, l'Ariadna el va convocar a una sala molt més sincera, de parets brutes i mobiliari sense cantonades, ben ancorat a terra per seguretat. El Santi ja tenia ganes de pixar quan la dona va arribar per fi amb un somriure massa vermell i la pudor de tabac i colònia barata que sempre la precedia.

Va seure al seu davant i va deixar caure una carpeta a sobre de la taula.

—Bones notícies, Santi. Ho tenim. El jutge està entusiasmat amb la idea de traslladar-te. Les proves inicials indiquen uns resultats prometedors. Però abans de signar estic obligada per llei a explicar-te... abans que... entens... dels punts... Santi...?

El Santi no l'estava escoltant. Només mirava com el pintallavis s'acumulava entre les arrugues del seu bigoti mentre es movien de costat a costat com un acordió. De cop la boca es va contreure.

—Santi, m'estàs escoltant?

La psiquiatra va començar a espetegar els dits davant dels seus ulls mentre repetia el seu nom. Com si fos un subnormal. Un puto subnormal. Una fúria sobtada li va pujar pel coll, i va impulsar-se cap endavant en un gest violent, però les manilles van col·lapsar el moviment de seguida. L'Ariadna va fer una rialleta nerviosa.

—Molt bé Santi. El numeret de sempre. Sincerament, si fos per mi, no sortiries mai d'aquí —va dir-li mentre li acostava contracte amb un bolígraf a sobre—. Fes el que vulguis.

Ara mirava per un finestral que mostrava un preciós paisatge de sotabosc amb un camí que serpentejava entre els arbres fins a perdre's de vista. No sabia a on portava. Mentrestant a la dreta,

el logo d'Open Mind bategava a la pantalla d'un ordinador. L'Ariadna li va deixar clar: quatre hores mínim o rescindiran contracte. Estava en les seves mans.

Aquella mateixa matinada el van treure de la seva cel·la de males maneres. Es va resistir, però els tres goril·les que es van ocupar del seu trasllat no van escatimar en contundència. Va arribar a destí adolorit, emmanillat i amb un sac al cap que a estones l'asfixiava. Un cop allà, li van propinar uns quants cops més mentre el feien canviar de roba. Mai s'havia sentit tan humiliat. Després el van portar a algun lloc amb olor d'ambulatori. Van aixecar-li la casaca i algú va punxar-lo a l'esquena. Va cridar de dolor.

—Fills de puta! —va cridar—. Us denunciaré, això no ho podeu fer, cabrons!

—Has donat el teu consentiment, no hi ha res a denunciar —va respondre una dona mentre li enganxava un esparadrap a l'esquena—. Ja us el podeu endur.

Més caminar. Estava marejat, li faltava l'aire. Li van fallar les cames un moment. Van tirar d'ell a la força fins a arribar al lloc. Unes passes ràpides i sorolloses es van acostar al grup, i una veu masculina, encara que estrident, va parlar:

—Com m'agrada aquesta puntualitat britànica, nois. Felicitats un cop més. Santi, em presento: soc en Daedalus. Recorda bé el meu nom, perquè seré l'encarregat de vetllar de què la teva experiència amb el programa sigui profitosa. Nosaltres som importants per tu i tu, meravellós espècimen de Beta-T, ets important per nosaltres. I si tot va bé, això serà un viatge de plaer per a les dues parts. Vinga, no ens allarguem. Comencem!

Es va obrir una porta, li van treure les manilles i el van empènyer cap endavant. Va caure a terra de genolls, però tot i estar confós, es va treure ràpidament el sac del cap per mirar enrere. Només va arribar a veure com la porta s'acabava de tancar amb un clic. Amb la ràbia de sentir-se res, va donar un bon cop de puny a terra i la sang li va brotar entre els artells.

Amb el dolor que el connectava amb si mateix, va mirar al seu voltant. L'habitació que tenia al davant era, per dir-ho d'alguna manera, sorprenent. El mobiliari de color crema i les parets color préssec li donaven a l'estança un aire clàssic i romàntic totalment fora de lloc. No era desagradable, i li va estranyar sentir que fins i tot li resultava familiar.

El finestral presidia la paret del fons, i a través d'ell entrava una llum agradable. Va acostar-se lentament fins a tocar amb la punta del nas al vidre. I llavors ho va veure: un enorme puzle de píxels. Es va apartar per llepar-se la sang que li queia entre els dits. Realitat.

—T'agrada Santi? —la veu d'en Daedalus va envair l'espai de cop— Tot està creat especialment per a tu.

—Per a mi? Continuen sent les quatre parets de sempre. Però decorades amb el gust d'una iaia. Penso que us heu equivocat amb mi.

Va llepar de nou la sang.

—Oh, estimat. No ens hem equivocat. Són les teves preferències, la teva història. La informació que ens has proporcionat lliurement, encara que no te'n recordis. I hauries de sentir-te afalagat, perquè ningú t'ha mirat tan atentament com nosaltres.

—Què és un Beta-T? I qui sou vosaltres?

—Ai estimat, no recordes el que vas signar? Oh, maleïda impulsivitat... Pregunta-li al teu assistent, el Mentor. A mi no em facis perdre el temps amb aquestes coses. I pel teu propi interès, posa't a treballar com més aviat millor. Chao!

El Santi va fer els deures. El Mentor era un assistent virtual que el guiava en la seva reeducació, una eina fàcil que s'adaptava a ell en temps real. Li va explicar que un Beta-T era un humà que interaccionava amb un programa en fase de proves. L'objectiu final del programa era lloable: pretenia acabar amb els mals de l'ésser humà per a produir una societat més segura i amable. A

través d'un controlador connectat directament amb el seu sistema nerviós central, el Mentor podia monitorar el seu estat físic i emocional, intervenint en la segregació d'hormones i circuits sinàptics. Era una relació simbiòtica.

El primer que va notar el Santi al cap de pocs dies, va ser que la seva irascibilitat havia perdut força. Però començava a sentir-se tan unit al Mentor, que alguns cops les dues identitats es difuminaven. Llavors es mirava el puny. La realitat. Rascava les crostes de les ferides fins a fer-les sagnar de nou. Llepava la sang i sentia de nou el gust metàl·lic que el tornava a la realitat.

Aviat les quatre hores es van convertir en dies sencers. Alguns cops s'oblidava de menjar. Després es va oblidar de pensar per si mateix. El Daedalus apareixia cada tres o quatre dies per avisar de petits ajustaments, o descàrregues de paquets de dades per a actualitzar al Mentor. En aquelles estones de desconnexió se sentia inquiet, com un drogoaddicte esperant la dosi. La necessitava per sentir-se bé i tranquil. La ira era innecessària i esgotadora.

En aquella calma invariable, els dies van ser rutina. Fins a la nit de la caiguda.

S'estava adormint dolçament quan de cop va tenir la impressió de caure del llit. Un ensurt entre la son i la vigília. Es va posar dret sobresaltat. Tot estava fosc, excepte un enorme logo d'OpenMind bategant a la finestra. Un error informàtic? Es va posar nerviós. Llavors va buscar les crostes de les seves mans. No hi eren. Les va mirar ben de prop. Gairebé pegades al nas. Eren un enorme puzle de píxels, tancat entre quatre parets de color negre, i la ràbia incontrolable pujant-li pel coll.

En algun lloc algú va despenjar un telèfon.

—Ho hem aconseguit. Era un Beta-T ideal.

—El cos està en bones condicions?

—En PERFECTES condicions.

—Fora de la xarxa? Caminant?

—Com un ciutadà model.

—Perfecte.